

Francesco PETRARCA

Zpěvník (1327-1370)

OSLNĚN LAUŘINOU CTNOSTÍ A KRÁSOU

Do hrdé krve pokoru a klid.
vznešenost, za níž čisté srdce jest,
plod zralých dní a květnou ratolest,
pod vážným čelem rozjasněný třpyt –

to dokázala v jedné ženě slít
sudička hvězda, ba sám Vládce hvězd;
tu líbeznost, tu důstojnost a čest
básníkům ani nelze vyslovit.

Láska se u ní s cudnou myslí snoubí,
s vrozenou krásou půvab královen;
a sladce mluví každý posuněk.

A cosi, nevím co, se v očích hloubí,
co rázem zjasní noc a zatmí den,
čím hořkne med a sládně pelyněk.

**A ON NAPODIV ŽIJE DÁL, ODSOUZEN
TOLIKO K BOLESTI,
STEJNĚ JAKO JEHO LOUTNA**

Ty oči, k nimž se vroucně vracela
má píseň; paže, ruce, nožka malá,
ta tvář, jež od davu mě dělávala,
až změnila mou mysl docela;

vlas, který linul zlato do čela,
ústa, v nichž úsměv archandělský sálá,
jímž pokaždé se země rájem stala...
To vše je už jen hrstka popela.

A jen já bídný trapně dále žiji,
na moři sám, bez milovaných hvězd,
lod' bez kormidla, do níž vichry bijí.

O lásce sladké dozpíváno jest,
vyprahl pramen známých melodií.
A loutnu svou mám už jen pro bolest.